

ALLISON ASHLEY

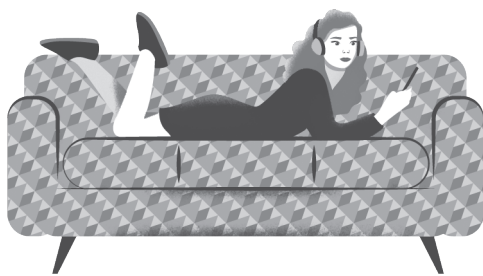
KAMBARIOKAI

„Smagi, seksuali, nuoširdi ir jaudinanti, o trauka tarp veikėjų – neapsakoma“ — **One Book More**

ALLISON ASHLEY

KAMBARIOKAI

Iš anglų kalbos vertė Žiedė Gintalaitė

*Skiriu savo medikai ir visiems medikų sutuoktiniams,
partneriams ir vaikams.*

I

Prasidėjus sąmyšiui, Klerė Harper rankoje laikė penį. Jokios romantikos – organas priklausė aštuoniasdešimt šešerių metų seneliui, o ji, būdama slaugytoja, turėjo įvesti kateterį, kad vargšas vyriškis galėtų nusilengvinti.

Vis dėlto niekas nenorėtų atsidurti tokioje situacijoje prasidėjus sambrūzdžiui. Už užtrauktos užuolaidos pasigirdo garsus riksmas, po kurio sekė trenksmas.

Stojo mirtina tyla.

Kol Klerė susikaupusi stengėsi atlikti užduotį, nes negalėjo nutraukti procedūros, galvoje sukosi visi galimi scenarijai. Kai kuriuos jų lėmė reali patirtis, įgyta šešerius metus dirbant skubiosios pagalbos slaugytoja, kitus – dešimtmečius trukusių serialų „Grei anatomija“ ir „Ligoninės priimamasis“ pakartojimų žiūrėjimas.

Juokingiausia, kad baisiausius scenarijus kūrė ne serialai.

Gal ten ginkluotas žmogus? O gal padėta bomba?

Baisus sužalojimas? Žinoma, čia skubiosios pagalbos skyrius, bet net ir visko matę darbuotojai galėjo jautriai reaguoti į situaciją.

Galbūt tai koks nors netikėtumas, kaip tąkart, kai girtas klounas įsilaužė pro duris, apėjo registratūrą ir veržėsi prie medicinos kabineto su narkotiniais preparatais, tik apsauga spėjo jį sulaikyti.

Akimirką Klerė tegirdėjo spengiančią tylą. Tyla nelygu tylai – skubiosios pagalbos skyriuje niekada nebūna visiškai tylu. Pypsėjo siurbliai, perbraukiamomis kortelėmis buvo atidarinėjamos durys, o telefonas skambėjo be perstojo. Vis dėlto, jei būtų nutikę kas nors išties skubaus, Rūta jau diriguotų kiekvienam pasimaišiusiam kelyje.

Kas ten vyko?

Paciento akys šiek tiek išsprogo, Klerė baigė procedūrą ir uždengė senuką paklode.

– Viskas. Tuoj grįšiu.

Ji atsargiai žvilgtelėjo į centrinį slaugos punktą. Prie vienos užuolaidomis uždengtų zonų priešais ją būriavosi keletas žmonių su ligoninės uniformomis, bet medicininio vežimėlio Klerė nematė, o perspėjimo signalas nemirksėjo.

Tvirtai įsitikinusi, kad išeiti saugu, Klerė perėjo lino-leumu klotas grindis ir atsistojo šalia vyriausiosios slaugytojos Rūtos.

– Kas vyksta? – sušnibždėjo Klerė.

Rūtos akyse kaupėsi ašaros, ji užsidengė burną ranka ir sušnirpštė. Nieko neatsakė, tarsi Klerės net nebūtų išgirdusi.

Klerė pasistiebė, bandydama bent ką nors pamatyti. Lovoje gulėjo ligoninės chalata vilkinti moteris ir verkė, bet, geriau įsižiūrėjus, tai buvo ne skausmo ar liūdesio ašaros.

Bent jau ne visiškai.

Vyras atsiklaupė ant kelio šalia ir paėmė moters ranką. Akimirka atrodė tokia švelni, kad Klerė tuojau pat nuvijo mintį apie bjaurias ligoninės grindis.

Vyras kalbėjo tyliai, balsas buvo sodrus ir šiurkštus. Moteris negalėdama patikėti purtė galvą, o jos plaštaka drebėjo jo rankoje.

Moters veidas ir rankos sužeisti keliuose vietose, vaikas irgi atrodė nekaip. Rodos, jie atvežti į priimamąjį po automobilio avarijos.

Gydytojas Hansenas, vienas chirurgų, atsargiai žengė į priekį, uždėjo ranką vyrui ant nugaros ir pasilenkęs kažką pasakė. Vyras linktelėjo ir šiek tiek išsitiesė, tarsi suprasdamas, kad reikia paskubėti.

– Jai viskas gerai? – šį kartą Klerė stuktėlėjo Rūtai alkūne.

– Ją tuoj veš operuoti. Abu pateko į automobilio avariją ir buvo paguldyti vienas šalia kito. Kai vaikas sužinojo, kad draugę ruošiamasi išvežti, iškart prie jos puolė. Net lašelinė nutrūko. Vos neužmušė priimamojo registratoriaus ir dar vežimėlį nuvertė.

Oho.

– Jie pora?

– Nežinau, – Rūta svajingai atsiduso. – Iš žvilgsnių spėju, kad taip.

Pokalbis nutrūko, kai moteriai linksint pasipylė ašaros, o vyras atsistojo ir pasilenkė jos pabučiuoti.

Minia plojo ir švilpė, o po kelių minučių chirurgų komanda ją išvežė. Vyras stovėjo ištuštėjusioje patalpoje, delną priglaudęs prie kaklo, o veide buvo matyti meilės ir nerimo emocijų mišinys. Jis suklupo ir krito ant kėdės, rankomis susiėmęs veidą. Prie vyro priėjo Tedas, tą pusę prižiūrintis slaugytojas, kuris tikriausiai rūpinosi tiek vyru, tiek ką tik tapusia sužadėtine moterimi.

– Oho, – atsiduso Klerė, visiems išsiskirsčius sekdamą paskui Rūtą atgal į slaugos punktą. – Čia tai bent istorija.

– Tikrai. Piršlybos priimamajame, pažvelgus mirčiai į akis.
– Rimta avarija?
– Nemanau. Taip skamba dramatiškiau.
– Tiesa, – Klerė atsisėdo šalia Rūtos: – Išgirdau riksmą vesdama kateterį.

Rūta susiraukė.

– Nesijaudink, – Klerė iškėlė rankas ir išskėtė pirštus: – Stabilumo etalonas.

– Pati žinau. Niekam kitam neleisčiau savęs siūti.

– Man dar neleidžiama to daryti. – Žinoma, tai nebūtų Klerės sustabdę, tačiau slaugytojos žaizdų nesiūdavo. Siūti žaizdas mokėsi per neseniai vykusius slaugytojų mokymus ir net išlaikė egzaminą. Tikrai taip. Tačiau prieš pakeisdama pareigas, Klerė pirmiausia turėjo sulaukti, kol vėžlio tempu dirbantis įgaliojimų teikimo biuras baigs tvarkyti visus dokumentus.

– Aišku, niekam nesakytume. Arba galiu pasistengti nesusižaloti, kol gausi leidimą. Kiek reiks laukti?

– Klaus, nes nori asmeninės slaugytojos, ar dėl to, kad teks perimti mano pamainas?

– Dėl abiejų.

– Ortopedijos gydytojas laukė du mėnesius. – Klerė tik praėjusią savaitę sužinojo, kad išlaikė egzaminą, todėl gali tekti luktelti.

– Tada vilčių nededu.

Vienas gydytojo padėjėjų pašaukė Rūtą ir ji pašoko ant kojų.

Klerė įjungė kompiuterio ekraną ir laukdama, kol paleis programą, slapčia žvilgtelėjo į ką tik pasipiršusį vyrą. Jis vis dar sėdėjo ant kėdės apstulbęs, bet akys atrodė... gyvesnės. Netgi linksmesnės – ne dažnai pamatysi tokią emociją priimamajame.

Klerė galėjo tik spėlioti, kad pasipiršti vyras nusprendė staiga, bet net ir per kelias žaibiškas akimirkas spėjo pajusti poros ryšį. Stiprų, kupiną emocijų ir lengvo skubos jausmo.

Atsigręžusi į ekraną, susimąstė. Kada gyvenime jautė būtinybę ištekėti? Net nebuvo prisipažinusi vyrui meilę, ką kalbėti apie širdį veriančius dieglius ir būtinybės jausmą tą pačią sekundę iškloti visą tiesą, kaip pametė dėl jo galvą.

Trisdešimt vienu vieniša kaip vilkas Klerė jautė gęstančią viltį sutikti mylimą vyrą ir ištekėti.

* * *

– Man reikia išgerti.

Klerė paskelbė vos įžengusi į butą, kuriuo dalijosi su dviem kambariokais. Įprastai jos pamaina prasidėdavo septintą ryto ir baigdavosi septintą vakaro, o kol perduodavo visus darbus atvykusiai slaugytojai ir parvažiuodavo namo, dienos šviesa jau būdavo išblėsus. Skrandis gurgėjo, pagrįstai primindamas, kad vakarienė svarbesnė už alkoholį.

Išgirsta. Ignoruoti.

Grehemas, pakėlęs antakį, nužvelgė ją per sofos atlošą. Vaikinas vilkėjo įprastą poilsio aprangą – pilkas sportines kelnes ir marškinėlius. Kojos, ištiestos per visą sofą, o viena įdegusi raumeninga ranka padėta išilgai atlošo. Grehemas atrodė susidomėjęs, bet ne nustebęs. Nuo tada, kai iš intensyviosios terapijos skyriaus buvo perkelta į skubiosios pagalbos skyrių, namo Klerė grįždavo nusivariusi ir gana dažnai norėdavo išgerti. Nepadėjo ir tai, kad greta darbo lankė ir bendrosios praktikos slaugos programos paskaitas.

Kitam koridoriaus gale iš kambario išniro Reigan galva.

– Aš už.

Grehemas atsistojo ir iškėlė rankas virš galvos.

– Tu persirenk, o aš pažiūrėsiu, ko turim.

Klerė nesulėtino žingsnio eidama į kambarį, bet trumpam įsmeigė akis į apnuogintą vaikino pilvo presą. Jos ir Grehemo santykiai visiškai platoniški, visada taip buvo, tačiau ji ne akla ir matė, kad kambariokas velniškai gražus.

– Jūs geriausi kambariokai pasauly! – Klerė sušuko per petį ir užtrenkė duris. Skubiai išsinėrė iš uniformos, išspraudė į tampres ir užsimetė pilką „Broncos“ džemperį, nugvelbtą iš buvusiojo.

Tiesą sakant, Klerė turėjo pilną stalčių vyriškų drabužių, sukauptų per pastarąjį nesėkmingų santykių dešimtmetį. Marškinėliai, džemperiai, kepurė su snapeliu. Visi buvusieji, išskyrus vieną, patys inicijavo skyrybas, todėl Klerė nusprendė, kad jie nenusipelnė susigrąžinti savo daiktų.

Be to, tai tik drabužiai.

Koridoriuje ant senų kietmedžio grindų caksėjo mažyčiai nagai. Klerė atidarė miegamojo duris ir pažvelgė žemyn.

– Gertrūda.

Vos šešių svarų Jorkšyro terjeras, Grehemo numylėtoji augintinė, tupėjo tarpduryje ir įtartinai spoksojo rudomis akimis.

Kone visi dievino Gertrūdą. Tais retais atvejais, kai Klerė kartu su Grehemu ją vedžiodavo arba paslėpdavo po striuke vaikštinėdami parduotuvėje, praeiviai juokingu pakeltu tonu džiaugdavosi šuns mielumu.

Prie Grehemo Gertrūda iš tiesų elgėsi nepriekaištingai. Mažytė, miela ir švelni... juk su tokiu snukeliu privalėjo būti meili, ar ne?

Ne.

Praėjus mažiau nei parai Grehemui persikrausčius į butą pas Klere ir Reigan – iš pradžių užimti laisvą kambarį atrodė puikus sprendimas – Gertrūda parodė tikrąjį snukelį.

Kalytė – pavydi, reikli, valdinga bjaurybė.

Pirmą kartą Klerei palietus Grehemą Gertrūdos akivaizdoje, – draugiškai, bet pelnytai niuktelėjo į petį, kai jis drėbė kažką sarkastiško – kalytė pametė galvą. Tarsi Grehemui, daugiau nei šešių pėdų ūgio atletiskam vyrui, reikėtų miniatiūrinio šunpalaikio maniako pagalbos.

Su laiku Reigan pavyko įveikti mažojo siaubūno gynybines sienas. Bet ne Klerei.

Gertrūda Klerės nekentė, ir šis jausmas buvo abipusis.

Viena akimi stebėdama šunį, Klerė susirišo plaukus gumele, mūvēta ant riešo. Žengė žingsnį arčiau slenksčio ir, užsidėjusi rankas ant klubų, kilstelėjo smakrą į viršų, tarsi žvelgtų į priešininką bokso ringe.

– Permatau tave kiaurai, G.

Gertrūda nė nemirktelėjo. Pakabukas su vardu ant ryškiai rožinio antkaklio atspindėjo koridoriaus šviesą. Tikriausiai tai bandymas apakinti Klere prieš puolant.

– Aš tavęs nebijau. – Klerė pasitraukė į šoną ir apėjo šunį, jai praeinant Gertrūda suurzgė. – Jei bent dantimis paliesi dar vieną pagalvę, iškeldinsiu Grehemą.

– Vėl grasini šuniui? – paklausė Reigan Klerei įžengus į virtuvę. Grehemas tikriausiai jau bus nuėjęs į verandą, kur jie paprastai susirinkdavo.

– Netiesiogiai, – atsakė abiem einant prie verandos durų: – Matai, kaip ji spokso į mane?

– Nesielgi su ja labai maloniai.

– Pati pradėjo.

Klerė atidarė duris ir išėjo paskui Reigan į lauką. Grehemas sėdėjo supamajame krėsle, merginoms palikęs ve-randos sūpynes, pagaliau įrengtas po kelių savaičių Klerės verkšlenimo.

Ar galėjo įsirengti pati? Taip.

Greičiausiai.

Ar lengviau įkalbėti Grehemą tai padaryti už ją? Irgi taip.

Klerė jokiū būdu ne bejęgė moteris, bet malonu retkar-čiais turėti šalia vyrą.

Trijulė jau beveik metus gyveno kartu. Klerė kelerius metus čia gyveno su geriausia drauge Mija, o kiek daugiau nei prieš metus merginos nusprendė ieškoti trečio žmogaus, su kuriuo galėtų dalintis pernelyg didele Denverio nuomos kaina. Jos susipažino su magistrantūros studente Reigan, ieškojusia būsto, ir pirmą mėnesį viskas ėjosi kaip sviestu patepta.

Tada Mija ištekėjo ir išsikraustė, todėl Klerei ir Reigan teko ieškoti pakaitalo. Nors Klerė su Grehemu bendravo ne vienus metus, ji nė nemanė prašyti vaikiną persikelti pas ją, bet jis užsiminė apie būsto paieškas. Žinoma, jiems derantis Klerė buvo išgėrusi, tačiau viskas susiklostė puikiai.

Nepaisant nesibaigiančių ginčų dėl termostato ir patra-kusio terjero, Grehemas buvo nuostabus kambariokas.

Kuo puikiausias pavyzdys – vaikiną padavė butelį vyno ir dvi sūrio lazdeles.

– Girdėjau gurgiantį skrandį, kai praėjai, – sušnibždėjo. – Be to, nežinau, ar labai prasta pasitaikė diena.

Vertimas: *Nežinau, kiek šįvakar gersi.*

Grehemas atsikimšo alaus butelį, o Reigan paėmė vyno butelį ir negailėdama pripylė dvi taures. Vieną padavė Klerei.

– Gerai. Esu aprūpinta ir pasiruošusi klausytis. Kas nu-tiko darbe?

Prieš pradėdama kalbėti Klerė giliai įkvėpė ir godžiai gurkštelėjo vyno.

– Tapau piršlybų liudininke.

Grehemas aiktelėjo.

– Ar viskas gerai?

Ji nustelbė jį žvilgsniu.

– Užsičiaupk.

– Rimtai, – vaikinai atsakė tuo pačiu. – Tai sukrečianti patirtis.

Nepaleisdama taurės iš rankų Reigan pasilenkė padėti butelio.

– Piršlybos priimamajame? Darbuotojas susižadėjo?

– Ne. Pacientai. Pateko į avariją ir pasirodė gerokai ap-
lamdyti. Merginą teko operuoti, o jis... netikėtai pasipiršo.
Atrodė, persigando, kad ji neišgyvens, todėl nusprendė dau-
giau nešvaistyti nė sekundės ir prisipažino, ką jaučia.

Reigan išpūtė akis.

– Jei istorija baigsis merginos mirtimi, prisiekiu...

– Jai viskas gerai.

Reigan atsikvėpė, priglaudusi delną prie širdies.

– Gerai. Tai kas nutiko?

– Nieko.

Grehemas nurijo didelį gurkšnį alaus. Matyt, jautėsi per-
nelyg išgąsdintas bet kokių su santuoka ar sužadėtuvėmis
susijusių diskusijų, kad ryžtųsi įsiterpti.

Reigan per taurės viršų pažvelgė į Klerę ir suraukė lūpas.

– Niekada neatsisakysiu vyno verandoje, ypač tokiu geru
oru kaip šiandien. Bet ar tai tikrai pagrįsta priežastis?

Klerė atsiduso.

– Nesuprasi. Tu dar jauna.

– Man dvidešimt penkeri, – bandė gintis.

Klerė (trisdešimt vienu) įbedė akis, o Grehemas (trisdešimt šešerių) užsikosėjo.

– Tu kūdikis, – tarė Klerė. – Man trisdešimt vieni, esu vieniša ir neturiu jokių perspektyvų. Kur tik pasisukčiau, visi susižadėję arba susituokę. Tiesiog... Nežinau. Piršlybos priimamajame priminė, kad man iki to toli.

– Gerai, kad esam susitarę, – įsiterpė Grehemas.

– Ką? – paklausė Klerė tuo pat metu kaip ir Reigan.

– Susitarę?

Grehemas sumirksėjo, nesupratęs, ar Klerė juokauja.

– Atsarginis planas. Pameni? Susituoksim, jei keturiasdešimties vis dar būsim vieniši.

Klerė nusijuokė.

– Tikrai ne!

Jis išsitiesė.

– Ką?

Ji prisimerkė.

– Tu rimtai? Netekėsiu už tavęs.

– Visiškai rimtai, – atsakė. – Jau pradėjau ruošti mūsų susitarimui. Turiu visokių planų.

– Kokių planų?

– Planuoju vengti rimtų santykių iki keturiasdešimties, kad galėtume susituokti.

Pasigirdo pašaipus juokas.

– Tu visą gyvenimą vengi rimtų santykių.

– Kaip tai susiję?

Reigan pradėjo mojuoti ranka.

– Kas nors paaiškins, kas čia vyksta?

Klerė atitraukė akis nuo Grehemo veido, kuriame matėsi nuostaba ir vaikinui būdingas žaismingumas, ir metė Reigan nekantrų žvilgsnį.

– Praėjusiais metais linksminomės su draugais mieste ir aš pasiūliau tapti vienas kitam atsarginiais variantais. Visi susituoktume, jei sulaukė keturiasdešimties vis dar būtume vieniši. Man atiteko Grehemas.

Jis pasilenkė į priekį ir atsikrenkštė.

– Turi omeny, pati mane *pasirinkai*.

Klerė apsimetė negirdėjusi.

– Užsiminiau tik tikėdamasi, kad Mija ir Nojus pagaliau atsipeikės ir susiprotės, kad vienas kito nori. Ir suveikė. Po kelių savaitių jie susituokė. O man kaip atsarginis variantas liko Grehemas, – sakydama „atsarginis variantas“ rankomis ore parodė kabutes, nes tai netikra.

Bent jau Klerės galvoje. Ar Grehemas iš tiesų visą laiką tuo tikėjo?

Grehemas užsikėlė kulkšnį ant kitos kojos kelio.

– Tu sakai „liko“, o aš sakau „nuskilo“.

– Tu tikrai nenori su manim tuoktis.

– Ir dar kaip tuokčiausi. Pažiūrėk į save.

Klerė prunkštelėjo, o Reigan susilydė.

Bevertės liaupsės jam nepadės.

– Nieko nebus, Grehemai.

Vaikinas sučiaupė lūpas, metęs į ją žvilgsnį susiraukė, lyg stengtųsi įvertinti, ar Klerė kalba rimtai, ir pasidavęs nuleido pečius.

– Gerai.

– Kodėl apskritai sieki laikytis susitarimo? Juk nenori vesti.

– Tai visai kas kita. Abu žinotume, kad tuokiamės iš patogumo ir nebūtų jokio spaudimo norėti daugiau. Man tinka, kad turėsiu ką vestis į darbo renginius, gausiu mokesčių lengvatų ir dalinsiuos namų ruošos darbus. Aš kabinsiu verandos sūpynes, tu plausi automobilius. Abu išlošim.

Argumentai visai viliojo, bet iš santuokos Klerė norėjo daugiau.

Klerei nespėjus nieko atsakyti, Reigan vėl prabilo susimąčiusi.

– Ne tokia jau bloga mintis.

Klerė kreivai dirstelėjo.

– Kas?

– Judu su Grehemu. Juk esat seni draugai. Kai pagalvoji, jūs tikrai labai panašūs.

Grehemo veide atsirado susidomėjimo išraiška. Atlošęs galvą nusprendė tęsti šią temą.

– Kodėl taip manai?

– Na, jūs abu linksmi, – atsakė Reigan. – Ir ne tik. Jūs draugiški ir turit savo nuomonę. Esat darbštūs ir stiprios valios. Abu darbe padedat žmonėms, bet patiriat daug streso ir dirbat neįprastu grafiku. Man jūs visai suderinami. Bent jau suprastumėt vienas kitą.

– Nuomonė, stipri valia, įtemptas darbas, neįprastos grafikas. Išvardijai viską, dėl ko vyrai mane palieka, – Klerė sumurmėjo į taurę.

– Vyrai, su kuriais susitikinėjai, yra kvailiai, – režė Grehemas. – Kalbant apie tave, kaip tik šitai man labiausiai ir patinka.

Klerės akys nukrypo į jį.

– Rimtai?

– Žinoma. Nepatinka, kad tavo darbas kelia įtampą, bet žaviuosi tuo.

Ji nusišypsojo, pasijutusi šiek tiek geriau.

– Na, ačiū.

– Tai tekėsi už manęs?

– Jokių būdu.

– Kodėl?

Reigan stuktelėjo draugei į šoną.

– Bent jau galima juo pasigrožėti.

Grehemas išdidžiai nusivaipė.

Jiedu neklydo. Grehemas absurdiškai patrauklus. Aukštas, raumeningas, bet ne per daug. Tankūs banguoti tamsūs plaukai, gana drąsus jų ilgis suteikė vaikinui veržlumo ir žaismingumo. Šiltos tamsios akys bylojo apie patikimumą, tačiau jose slypėjo žavinga šelmiškumo kibirkštėlė. Visgi labiausiai iš kitų Grehemą išskyrė šypsena. Kai jis nusišypsodavo, nuoširdžiai nusišypsodavo, Klerė tarsi pajusdavo giliai įsiskverbiančią šilumą. Tomis akimirkomis nuo jo neįmanoma atitraukti akių, lyg bandytum atplėšti žvilgsnį nuo danguje mirgančios krintančios žvaigždės.

Tačiau fizinis patrauklumas – tik vienas aspektų, į kurį atsižvelgiama kalbant apie potencialų sutuoktinį. Be daugelio kitų, dar vienas svarbus reikalavimas – vyro noras ir pasiryžimas įsipareigoti.

Greičiausiai tai lėkštas bandymas, bet Klerė nematė kitos išeities.

– Ar esi kada nors užmezgęs rimtus santykius, Grehemai?

Pažvelgęs į ją Grehemas uždėjo kulkšnį ant kito kelio.

– Atsakymą žinai.

– Juk pats primygtinai reikalauji laikytis susitarimo, o Reigan nepažįsta tavęs taip, kaip aš. Atsakyk į klausimą.

– Ne.

– Kodėl?

– Nes aš ne iš tų, kurie tuokiasi. Merginų žodžiai, ne mano. Bet jos neklysta, visada tai žinojau ir man tai netrukdo. – Jis kalbėjo ramiai, bet kibirkštėlė akyse aptemo. – Nežinau. Maniau, mudu gerai sutariam. Nesitikėjau, kad

mieliau pasirinksi būti viena kaip pirštas vietoj mano draugijos senatvėje.

Jis nukreipė žvilgsnį į gatvę, o Klerė pajuto mažą nemalonų sūkurį pilve. Norėjo įrodyti, kad jis nesutvertas vedyboms, ir visada manė, jog *jis* yra tas, kuris bėga nuo santykių, kai viskas tampa pernelyg rimta. Klerė neturėjo omeny, kad Grehemas iš prigimties yra nepatikimas – kaip draugas, kambariokas ar būsimas sutuoktinis.

Reigan tylėjo nuleidusi akis į vyno taurę.

Pasimuisčiusi sūpynėse, Klerė ieškojo žodžių, kurie išsklaidytų nejaukią atmosferą. Santuoka jai reiškė labai daug ir mergina neketino į ją žiūrėti taip paviršutiniškai.

Bet...

– Galbūt galėtume pakoreguoti susitarimą, – sumurmėjo ji ir tą pačią sekundę norėjo užsidengti burną ranka.

Grehemas akimirksniu atsisuko.

– Ką?

Velnias. Klerė puikiai žinojo, kad negalima svaidytis tokiomis žodžiais bandant nutraukti nejaukią tylą, nes taip visada prisidirbdavo.

Ji įbedė akis į Reigan, tačiau kambariokės pagalbos nesulaukė. Reigan tiesiog žvelgė į ją išpūtusi akis ir pakėlus antakius, tarsi klausytų: „*Kur tu lenki?*“

Geras klausimas. Iš tiesų, *kur* ji lenkė?

Akivaizdu, kad drąsioji Klerės pusė turėjo omenyje seksą. Kas keisčiausia, užsisklendusios Klerės pusės ši mintis neįgąsdino.

– Išsamiau, – paragino Grehemas, dar prieš kelias sekundes jo veide šmėstelėjusios nesaugumo išraiškos neliko nė kvapo. Gal Klerė tik įsivaizdavo. – Kaip nori koreguoti susitarimą, Klere?

Klerė suraukė nosį ir pasitrynė pakaušį. *Nėra ko gėdytis. Tu suaugusi moteris, o jis – patrauklus vyras.*

– Aš čia pagalvojau. Susitarimas ar ne, tu nesutvertas vedybiniam gyvenimui. Galiu išvardyti bent kelias priežastis, kodėl esi man netinkamas. Tačiau galėtume aptarti...

– Seksa? – Grehemas mikliai pridūrė.

Reigan balsas pasigirdo už Klerės peties.

– Man išeiti?

– Ne, – nedelsdamas atsakė Grehemas: – Man reikia liudininkės.

Reigan liko sėdėti vietoje, o Grehemas parodydamas nekantrumą kilstelėjo antakį.

– Taip. Seksa, – tikėdamasi nuslėpti nejaukumą Klerė stengėsi kalbėti tvirtai, bet viso labo atsakė garsiu ir plonu balsu. – Jei keturiasdešimties vis dar būsim vieniši, protarpinio sekso neatsisakyčiau. Poreikiui numalšinti. Abejoju, ar tokio amžiaus sėkmingai kabinsiu vyrus bare.

– Nesutikčiau, nes būdama keturiasdešimties vis dar būsi karšta. Aišku, tavo prielaida man yra naudinga, tad nesiginčysiu.

– Tai pasirašai? – Grehemui nusišypsojus, ji sučiaupė lūpas, nes įprasti prieštaravimai leido jai pasijusti tvirčiau. – Netiesiogine prasme.

Grehemo akys spindėjo.

– Žinoma. Tik kam laukti? – jis pastatė butelį, suplojo ir atsistojo: – Reigan, jei leisi...

– Sėskis, – paliepė Klerė: – Susitarimo sąlygos nesikeičia. Keturiasdešimties.

Grehemas susiraukė ir atsisėdo.

– Kai man sukaks keturiasdešimt ar tau?

Iki reikiamo amžiaus Grehemui likę tik ketveri metai. Bet jei sulaukusi trisdešimt penkerių ji vis dar nebūtų radusi savo gyvenimo meilės... greičiausiai sutiktų retkarčiais praleisti naktį su Grehemu.

– Tau.

Sukandęs žandikaulį Grehemas akimirkai žvilgtelėjo į ją. Reigan žvilgsnis jau degino Klerės pakaušį.

– Reigan, įdėmiai klausaisi? – Grehemas ištiesė dešinę ranką. – Užteks paspausti rankas ar geriau įforminti raštu?

Klerė nusuko akis ir pasilenkė į priekį paspausti stiprios rankos. Jai patraukiant ranką, jis sugriebė ją dar stipriau.

– Reigan! Nuotrauką įrodymui, – sušuko, nors visi buvo šalia, dar pridūrė: – Prašau.

Reigan atsistojo, padėjo taurę ant verandos turėklų ir nukreipė telefoną į Grehemo ir Klerės sukibusias rankas.

– Padarysiu keletą, – pasakė žiūrėdama į ekraną ir nuleido ranką, padariusi patenkinamų kadru. – Labai noriu pamatyti, kuo viskas baigsis.

Klerė paleido Grehemo ranką.

– Nieko nesitikėk. Būsimą vyrą galiu sutikti kad ir rytoj, o tokiu atveju susitarimas nebegaliojtu.

– Arba niekada, – įsikišo Grehemas. – Galbūt kartu pasensim. Tai kur kas geriau nei pirminė idėja. Sekso draugeiliai iki mirties.

Klerė sudejavo.

– O, ne. – Ką ji padarė? – Galim atšaukti susitarimą?

Grehemas su Reigan atsakė unisonu:

– Ne.

Sudomino? Pirkite knygą

KAMBARIOKAI

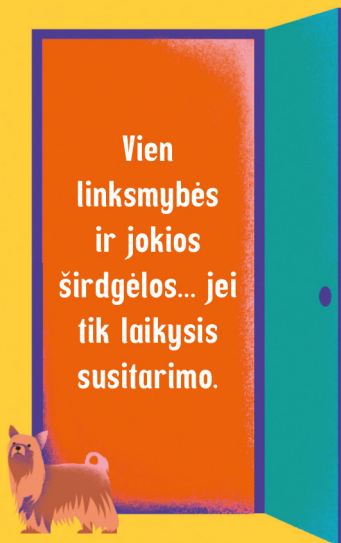
bene geriausia kaina ČIA

Pasiūlymas paprastas: jei slaugytoja

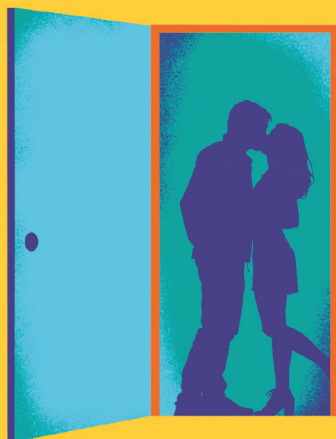
Klerė ir jos kambariokas ugniagesys Grehemas sulaukė keturiasdešimties vis dar bus vieniši, jie kartu pasiners...

į draugų su privalumais santykius.

Gal kaltas vynas, bet tą akimirką Klerei susitarimas atrodė pakankamai saugus, atsižvelgiant į jos nesėkmes meilės reikaluose ir jo vengimą įsipareigoti. Be to, ji niekaip negalėtų įsimylėti nutrūktgalvio Grehemo.

Atmosfera pradėjus kaisti gerokai anksčiau, nei buvo pasiūlyta pradėti vykdyti susitarimą, Grehemas ne juokais susižeidžia laipiodamas uolomis. Klerė padarys viską, kad tik jį pastatytų ant kojų... net jei dėl to teks persikelti į Grehemo lovą ir gyventi su jo šuneliu, kuris jos nekenčia. Tačiau neįpareigojančiam susitarimui pakrypus netikėta linkme, neleisti, kad „laikiniai“ virstų „amžinai“, nėra taip paprasta, kaip jie tikėjosi.

„Romantikos pripildytuose
puslapiuose netrūks
aukščiausios kokybės juokelių
ir kaitinančios įtampos.“

Sarah Smith

9 786090 309766

